

# Panium - Nomer Genep

## *Titi Mangsa Nabi dina Daniel 11: Runtuhna USSR, Hukum Minggu, jeung Munculna Roma Modéren*

Jeff Pippenger  
2025-03-09

Runtuhna USSR dina taun 1989 mangrupikeun kacumponan ayat kaopat puluh tina Daniel sabelas. Ayat kaopat puluh hiji nyaéta hukum Minggu di Amérika Sarikat, sakumaha ogé ayat ka genep belas. Ti taun 1989 nepi ka hukum Minggu di Amérika Sarikat, ayat kaopat puluh téh kosong. Runtuhna USSR dina taun 1989 ogé diidentipikasi dina ayat ka sapuluh tina Daniel sabelas, anu mimitina kacumponan ku Antiochus Magnus.

Antiochus III Magnus, “raja kalér” ti wangsa Seleukid, ngawasa ti taun 223–187 SM sarta narékahan ngarebut deui wewengkon-wewengkon anu kungsi leungit ka Ptolemaios (éta “raja kidul”) sanggeus Perang Siria Katilu (246–241 SM). Kampanye-na dina Perang Siria Kaopat (219–217 SM) dipuseurkeun pikeun ngarebut deui Koelé-Siria, Fénisia, jeung Paléstina. Dina taun 219 SM Antiochus maju ka kidul, ngarebut Seleukia-di-Pieria, Tirus, jeung Ptolemais (Akko), sahingga meunang deui benteng-benteng basisir. Dina taun 218 SM manéhna terus maju leuwih jauh, ngarebut Filadélfia (Amman) sarta ngadesek ka arah tapel wates Mesir, kalayan maksud ngarebut deui tanah-tanah Seleukid anu leungit nepi ka Gaza. Dina taun 218 SM Antiochus ngeureunkeun gerak majuna, ngukuhkeun hasil-hasil anu geus dihontal sarta nyiapkeun dorongan anu nangtukeun. Ptolemaios IV Filopator, raja Ptolemaik, ngahimpun hiji pasukan pikeun nyanghareupan anjeunna, diperkuat ku bala Mesir. Ayat kasapuluh tina Daniel sabelas ngécéskeun gerakan Antiochus ieu, ku kituna miheulaan runtuhna USSR dina taun 1989, sarta janten perlambang pikeun ayat opat puluh.

Tapi putra-putrana bakal kagugah, sarta baris ngumpulkeun balaréa pasukan anu gedé; jeung salah saurang pasti bakal datang, ngaguludag kawas caah, tuluy nembus ngaliwatan; sanggeus éta manéhna bakal mulang deui, sarta kagugah deui, nepi ka bentengna. Daniel 11:10.

Nalika raja kalér dina ayat opat puluh “ngalimpas jeung ngaliwatan,” éta saluyu jeung raja kalér dina ayat sapuluh anu “ngalimpas jeung ngaliwatan.” Dina duanana ayat éta, kecap Ibrani anu dipaké téh sarua pisan, ngan saukur ditarjamahkeun rada béda. Éta téh ungkara anu sarua saperti anu kapanggih dina Yesaya 8:8.

Jeung manéhna baris ngalangkung ngaliwatan Yuda; manéhna baris ngabahekeun jeung ngaliwat ngungkulan, nepi ka ngahontal beuheung; jeung ngamekarkeun jangjangna baris ngeusian sakuliah lébar tanah anjeun, he Immanuel. Yesaya 8:8.

Masing-masing tina tilu ayat éta nunjukkeun hiji raja kidul anu dikalahkeun ku hiji raja kalér. Antiochus, raja kalér, ngéléhkeun Ptolemy, raja kidul, sakumaha Sennacherib ngéléhkeun Yuda, raja kidul, jeung sakumaha raja kalér dina ayat opat puluh nyapu jauh USSR dina taun 1989. Tilu ayat éta, babarengan jeung tilu panggenepan sajarah tina ayat-ayat éta, nandakeun “waktu ahir”

dina taun 1989. Ku kituna, ayat sapuluh nyaéta 1989, jeung ayat genep welas nyaéta hukum Minggu di Amérika Sarikat, kitu deui ayat opat puluh hiji.

Ayat sabelas nepi ka lima belas téh mangrupa runtuyan Kitab Suci, anu ogé miboga panggenapan sajarah nu nandaan patokan-patokan nubuat anu tangtu dina sajarah anu nyumput dina ayat opat puluh. Saméméh hukum Minggu di Amérika Sarikat, tapi sanggeus 1989, perang Rafia jeung kajadian-kajadian satuluyna ditepikeun dina ayat sabelas jeung dua belas, ari perang Panium ditepikeun dina ayat tilu belas nepi ka lima belas.

Hukum Minggu téh mangrupa waktu anu geus ditangtukeun; sabab di dinya tatu maot kapausan téh diubaran, sarta paus mulang deui kana tahta bumi. Pangawasa éta geus dilambangkeun ku pengangkatan kapausan kana tahta dina taun 538, jeung ku pengangkatan Roma kapir dina perang Actium. Sanggeus sacara nabi dilenggahkeun dina tahta, Roma kapir maréntah kalawan pangluhurna salila 360 taun. Sanggeus kapausan dilenggahkeun dina tahta dina taun 538, manéhna maréntah kalawan pangluhurna salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Sanggeus tatu maot téh diubaran dina Hukum Minggu, kapausan bakal maréntah kalawan pangluhurna salila 42 bulan simbolis.

Tuluy kuring nempo salah sahiji hulu-na saolah-olah katatu nepi ka maot; tapi tatu-na anu matak-maot téh cageur deui; sarta sakuliah dunya ngarasa héran tuluy nuturkeun éta sato galak. Maranéhna nyembah ka naga anu geus méré kakawasaan ka éta sato galak; maranéhna ogé nyembah ka éta sato galak, bari pokna, “Saha nu sarua jeung éta sato galak? saha anu sanggup merangan anjeunna?” Jeung ka anjeunna dipaparinkeun sungut pikeun ngucapkeun perkara-perkara anu agung jeung pitenah-pitenah; sarta kakawasaan dipaparinkeun ka anjeunna pikeun neruskeun salila opat puluh dua bulan. Wahyu 13:3–5.

Ayat 27 nyebutkeun “duanana” ieu raja:

Jeung hate duanana raja ieu bakal condong kana kajahatan, sarta maranéhna bakal nyarita bohong di hiji méja; tapi éta moal hasil, sabab tungtungna kénéh bakal lumangsung dina waktos anu geus ditangtukeun. Daniel 11:27.

Raja anu dua dina ayat ka dua puluh tujuh téh nyaéta raja-raja anu kasebut dina dua ayat saméméhna, anu satuluyna perang dina perang Actium.

Sarta anjeunna bakal ngagerakkeun kakawasaanana jeung kawani-na ngalawan raja kidul kalawan hiji pasukan anu gedé; jeung raja kidul bakal kagugah pikeun perang ku hiji pasukan anu kacida gedé jeung kuatna; tapi anjeunna moal bisa nangtung: sabab maranéhna bakal ngarencanakeun muslihat ngalawan anjeunna. Malah, jalma-jalma anu dahar tina bagian kadaharanana bakal ngancurkeun anjeunna, jeung pasukanana bakal ngagulidag maju: sarta loba anu bakal ragrag paéh kabunuh. Daniel 11:25, 26.

Ku kituna, ayat ka-dua puluh tujuh nyiptakeun hiji kaanehan anu kudu kahartos heula saméméh urang neruskeun. Dina ayat ka-dua puluh opat, “waktu” ngagambarkeun hiji mangsa 360 taun anu dimimitian ku perang Actium jeung dipungkas dina waktu anu geus ditangtukeun dina taun 330.

Raja kidul dina perang éta nyaéta Cleopatra, anu aya dina pakumpulan jeung Marc Antony. Octavius nyaéta raja kalér anu bakal ngéléhkeun maranéhna duaan. Dina waktu anu geus ditangtukeun (31 SM), dua raja anu saméméhna kungsi calik dina hiji méja sarta silih bohong bakal silih adu dina perang Actium.

Dua raja di méja éta saluyu jeung sajarah perang Panium (ayat 13 nepi ka 15), nalika aya pasékan antara Antiochus Magnus jeung Phillip ti Macedon. Pasékan sajarah éta sarua jeung pasékan simbolis anu digambarkeun dina ngaran Panium dina mangsa Kristus—Caesarea Philippi. Pasékan éta ogé digambarkeun dina ayat opat puluh nalika USSR disapu leungit dina taun 1989 ngaliwatan hiji pasékan antara Reagan jeung paus John Paul II. Dua raja éta silih ngabohong saméméh 31 BC, anu saluyu jeung hukum Minggu di Amérika Sarikat, ku kituna kabohongan maranéhna lumangsung saméméh ayat genep belas, dina mangsa sajarah anu digambarkeun ku ayat 13 nepi ka 15, anu kacumponan dina perang Panium tujuh belas taun sanggeus perang Raphia, jeung saratus tilu puluh tujuh taun saméméh Pompey nalukkeun Yerusalem dina kacumponan ayat genep belas.

Dina ayat dua puluh dalapan, Octavius, anu unggul ngalawan duanana, Cleopatra (raja kidul) jeung Marc Antony, “mulih ka nagarana kalayan banda anu loba; sarta haténa bakal ngalawan kana perjangjian anu suci; sarta manéhna bakal ngalakukeun kalakuan-kalakuan anu agung, tuluy mulih deui ka nagarana sorangan.” Uriah Smith ngaidentifikasi dua kameunangan ieu minangka Actium dina taun 31 SM jeung karuksakan Yerusalem dina taun 70 M. Ku kituna, ayat dua puluh dalapan keur nétélakeun hiji sajarah anu dimimitian ku perang Actium, anu mangrupa awal tina 360 taun, sarta ku karuksakan Yerusalem dina taun 70 M.

Geus anjeunna bakal mulang ka nagarana kalayan kabeungharan anu gedé; haténa bakal nentang kana perjangjian anu suci; anjeunna bakal ngalakukeun perkara-perkara anu kuat, tuluy mulang deui ka nagarana sorangan. Daniel 11:28.

Frasa panungtung ayat ka-dua puluh opat (malah ngan ukur pikeun hiji mangsa) satuluyna ngagambarkeun hiji runtuyan sajarah anu dimimitian dina taun 31 SM sarta ditungtungan dina frasa panungtung ayat ka-tilu puluh hiji (bakal nempatkeun kajijikan anu nyieun jadi suwung), anu kalaksanakeun dina taun 538. Runtuyan éta dimimitian ku perang Actium, anu nandaan awal kakawasaan Roma kahir maréntah kalayan kadaulatan pinuh salila tilu ratus genep puluh taun. Runtuyan éta ditungtungan dina taun 538 ku Roma kaputusan mimiti maréntah kalayan kadaulatan pinuh salila sarébu dua ratus genep puluh taun. Dina ayat-ayat éta jeung dina sajarah anu ngalaksanakeun éta ayat-ayat, waktu anu geus ditangtukeun dina taun 330 ngagambarkeun hiji kabagian dina sajarah Roma kahir salaku karajaan kaopat dina nubuat Alkitab. Sanggeus mangsa awal maréntah kalayan kadaulatan pinuh salila tilu ratus genep puluh taun, tuluy aya dua ratus dalapan taun masa ruksakna kakaisaran saméméh kaputusan nyekel tahta dina ayat ka-tilu puluh hiji dina taun 538. Dina runtuyan dalapan ayat éta, ngan ukur ayat ka-dua puluh tujuh anu nandaan hiji kalaksanakeun sajarah anu lumangsung saméméh perang Actium dina taun 31 SM.

Ayat dua puluh tujuh ngaidentifikasi hiji patepungan antara dua raja sateuacan “waktu anu geus ditangtukeun,” sarta ayat dua puluh salapan ngaidentifikasi hiji “waktu anu geus ditangtukeun.” “Waktu anu geus ditangtukeun” dina ayat dua puluh tujuh téh mangrupa awal tina mangsa tilu

ratus genep puluh taun, sedengkeun “waktu anu geus ditangtukeun” dina ayat dua puluh salapan téh mangrupa ahir tina mangsa tilu ratus genep puluh taun. Awal jeung ahir éta ngagambarkeun hiji “waktu anu geus ditangtukeun.”

Panguatan kakawasaan Rum kapir mimiti nalika éta nalukkeun halangan géografis nu katilu sakumaha digambarkeun dina Daniel 8:9.

Sarta tina salah sahiji maranéhna mucunghul hiji tanduk leutik, anu jadi kacida gedéna, ka kidul, ka wetan, jeung ka nagri anu endah. Daniel 8:9.

Panguatan téh dimimitian dina perang Actium, sarta terasna panundukan raja kidul (Mesir) dina ayat salapan tina pasal dalapan.

Pangtungtungna kakawasaan Roma kapir minangka karajaan kaopat dina nubuat Alkitab réngsé dina taun 538 nalika Roma kapapaan ngéléhkeun halangan géografisna anu katilu. Sakabéh période lima ratus genep puluh dalapan taun ti perang Actium nepi ka taun 538 dimimitian ku Roma kapir nalukkeun halanganana anu katilu sarta jadi karajaan kaopat dina nubuat Alkitab, sarta éta période ditungtungan nalika Roma kapapaan nalukkeun halangan géografisna anu katilu.

Salaku karajaan kaopat dina nubuat Alkitab, sajarah anu dilambangkeun éta nandeskeun dua mangsa: nu kahiji nalika Roma ngangkat dirina sorangan, tuluy disusul ku hiji mangsa anu ngagambarkeun ragragna Roma. Mimiti mangsa kahiji pangluhurna Roma téh ogé mangrupa awal tina sakabéh mangsa nalika Roma kapir maréntah salaku karajaan kaopat dina nubuat Alkitab. Mangsa kahiji pangluhurna Roma dimimitian jeung dipungkas ku hiji waktu anu geus ditangtukeun, sarta éta ogé dimimitian ku ngahijina karajaan kalér jeung karajaan kidul. Eta mangsa dipungkas ku kabagiana jadi karajaan wétan jeung karajaan kulon. Dimimitian jeung dipungkas ku hiji waktu anu geus ditangtukeun, sarta awal jeung ahirna ngawakilan opat babagian karajaan Aleksander.

Dua waktu anu geus ditangtukeun dina ayat dua puluh tujuh jeung dua puluh salapan ngawakilan hiji titinggal awal jeung titinggal ahir anu ngajelaskeun mangsa nalika Roma maréntah kalayan kakawasaan pangluhurna. Dina hukum Minggu di Amérika Sarikat, dina minuhan ayat opat puluh hiji jeung ayat genep belas tina Daniel sabelas, mangsa pikeun Roma modéren maréntah kalayan kakawasaan pangluhurna salila opat puluh dua bulan simbolis dimimitian. Waktu anu kahiji anu geus ditangtukeun dina ayat dua puluh tujuh nyaéta hukum Minggu di Amérika Sarikat, jeung waktu anu kadua anu geus ditangtukeun ngawakilan nalika bangsa panungtung di bumi nuturkeun conto Amérika Sarikat jeung ngalaksanakeun hukum Minggu anu pamungkas, sarta ku kituna nandaan panerapan sakuliah dunya kana sabat brahala.

Éta dua pananda nubuat téh nyaéta hukum Minggu di Amérika Sarikat nepi ka palaksanaan hukum Minggu sedunya, sarta éta dua hukum Minggu téh nyaéta dua waktu anu geus ditangtukeun dina ayat dua puluh tujuh jeung dua puluh salapan. Waktu anu kahiji anu geus ditangtukeun dina ayat dua puluh tujuh ogé dipapandeu ku hukum Minggu Konstantinus dina taun 321, sarta hukum Minggu kapapaan dina Konsili Orléans dina taun 538 ngawakilan hukum Minggu sadunya.

Dina kontéks ayat tilu welas nepi ka lima welas, perang Panium téh mangrupa sajarah anu miheulaan hukum Minggu dina ayat genep welas. Dina éta sajarah, patepungan dua raja anu silih bohongan téh kaeusi. Ayat tilu welas nepi ka lima welas mangrupa bagian tina sajarah anu digambarkeun dina ayat sapuluh nepi ka genep welas. Ayat-ayat éta nandakeun perang Siria kaopat dina ayat sapuluh, perang Raphia dina ayat sabelas, jeung kajadian saatos éta perang dina ayat dua welas. Ayat tilu welas nepi ka lima welas ngawakilan sajarah taun 200 SM nalika perang Panium kaeusi, sarta nalika Roma kapir, anu digambarkeun minangka para garong ti bangsamu, asup kana narasi nubuat.

Daniel pasal sabelas ayat opat puluh nandakeun runtuhna USSR dina taun 1989, sarta ayat genep welas nandakeun hukum Minggu di Amérika Sarikat. Pasamoan antara dua raja anu silih bohongi sateuacan waktos anu geus ditangtukeun, nyaéta perang Actium, lumangsung dina sajarah ayat opat puluh anu nuturkeun waktos ahir dina taun 1989 sarta mungkas dina hukum Minggu di Amérika Sarikat. Ayat dua puluh tujuh mangrupikeun hiji waymark dina sajarah nu nyumput tina ayat opat puluh, kajadian sanggeus 1989, tapi saméméh hukum Minggu. “Pasamoan” dina ayat dua puluh tujuh mangrupikeun hiji waymark saméméh pangberdayaan Roma dina hukum Minggu. Aya sababaraha waymark anu nungtun kana pangberdayaan kapausan dina taun 538, sarta waymark-waymark ieu ogé kajadian saméméh waktos anu geus ditangtukeun. Salah sahiji waymark nubuat éta nyaéta dekrit Yustinianus dina taun 533, anu minuhan rujukan ayat tilu puluh ngeunaan miboga “pamahaman jeung jalma-jalma anu ninggalkeun perjangjian.”

Tanda-tanda jalan séjén anu ngarah ka waktu anu geus ditangtukeun dina sajarah Roma kapir nyaéta taun 330 nalika Roma kapir ngaragragkeun sarta dina waktos anu sarua maparin “korsi,” ka kakawasaan kapapaan. Dina taun 496 Clovis maparin “kakawasaan”-na ka kapapaan. Dina minuhan Daniel tujuh, Roma kapir ngaleungitkeun “tilu tanduk” pikeun kapapaan, anu panungtungna nyaéta ngaleungitkeun bangsa Ostrogoth ti kota Roma dina taun 538. Dina taun 508 agama kapir disisihkeun salaku agama resmi karajaan sarta digantikeun ku Katolik. Taun 538 ngalambangkeun hukum Minggu dina ayat opat puluh hiji, sarta taun 496 ngalambangkeun 1989 nalika Reagan, sakumaha Clovis, ngahaturkeun kakawasaanana ka paus Roma. Taun 330 nandakeun hukum Minggu, sabab di dinya kapapaan mulang deui ka korsi kakawasaan.

Ieu nandakeun yén boh 538 boh 330 ngalambangkeun waktu nu geus ditangtukeun, nyaéta ayat genep welas jeung opat puluh hiji. 496 ngalambangkeun taun 1989, minuhan ayat sapuluh jeung ayat opat puluh dina Daniel sabelas jeung Yesaya 8:8. 508 nandakeun iraha agama karajaan dipiceun pikeun Katolik. Mimitian ti Clovis dina taun 496 nepi ka 508, aya gambaran ngeunaan panyabutan jeung panggantian agama légal karajaan sacara bertahap. Dina sajarah nu dimimitian dina taun 330, kamunduran Roma Kulon sacara bertahap diwakilan ku opat tarompét kahiji, sahingga nandakeun karuksakan bertahap nu dimimitian dina hukum Minggu di Amérika Serikat.

Ragragna ragragna Roma kapir tumut kana pagan sanggeus hukum Minggu ti Konstantinus dina taun 321 ngagambarkeun ragragna Amérika Sarikat minangka karajaan kagenep dina nubuat Alkitab anu ngahontal kana hukum Minggu. Satuluyna, opat panghukuman tarompét ditimpakeun ka Amérika Sarikat sakumaha ku Sister White geus diidentifikasi waktu anjeunna nyatakeun yén “murtadna bangsa bakal dituturkeun ku karuksakan bangsa.” Yehezkiel nambahan kasaksian

ngeunaan hiji panghukuman anu opat rupa.

Firman PANGERAN sumping deui ka kaula, saur-Na, “Eh anak manusa, lamun hiji nagri dosa ka Kami ku jalan ngalanggar kalawan beurat pisan, tangtu Kami ngalegaan panangan Kami ka dinya, sarta megatkeun tongkat roti-na, ngirimkeun kalaparan ka dinya, jeung mupus ti dinya manusa jeung sasatoan. Sanajan tilu jelema ieu, Nuh, Daniel, jeung Ayub, aya di jerona, maranéhna ku kabeneran maranéhna ngan bakal nyalametkeun nyawana sorangan wungkul, saur Gusti ALLAH. Lamun Kami ngabalukarkeun sato galak anu matak cilaka ngaliwatan nagri éta, nepi ka maruksakna, sahingga jadi sepi taya nu nyorang ku sabab aya sato-sato éta, sanajan tilu jelema ieu aya di jerona, demi hirup Kami, saur Gusti ALLAH, maranéhna moal nyalametkeun boh anak lalaki boh anak awéwé; ngan maranéhna sorangan anu bakal salamet, tapi nagri éta bakal jadi sepi. Atawa lamun Kami mawa pedang ka nagri éta, sarta ngandika, ‘He pedang, ngaliwatan ieu nagri,’ nepi ka Kami mupus ti dinya manusa jeung sasatoan, sanajan tilu jelema ieu aya di jerona, demi hirup Kami, saur Gusti ALLAH, maranéhna moal nyalametkeun boh anak lalaki boh anak awéwé, tapi ngan maranéhna sorangan anu bakal salamet. Atawa lamun Kami ngirimkeun pageblug ka nagri éta, sarta ngucurkeun amarah Kami ka dinya dina getih, pikeun mupus ti dinya manusa jeung sasatoan, sanajan Nuh, Daniel, jeung Ayub aya di jerona, demi hirup Kami, saur Gusti ALLAH, maranéhna moal nyalametkeun boh anak lalaki boh anak awéwé; ku kabeneran maranéhna, maranéhna ngan bakal nyalametkeun nyawana sorangan. Sabab kieu saur Gusti ALLAH: komo deui lamun Kami ngirim ka Yerusalem opat hukuman Kami anu matak pikanyerieun, nya éta pedang, kalaparan, sato galak anu matak cilaka, jeung pageblug, pikeun mupus ti dinya manusa jeung sasatoan? Tapi, tenjo, bakal aya anu kari, hiji sesa anu bakal dibawa kaluar, boh anak lalaki boh anak awéwé; tenjo, maranéhna bakal kaluar datang ka maranéh, sarta maranéh bakal ningali lampahna jeung kalakuanana; tuluy maranéh bakal kahibur ngeunaan musibat anu ku Kami didatangkan ka Yerusalem, nya éta ngeunaan sagala anu ku Kami didatangkan ka dinya. Jeung maranéhna bakal ngahibur maranéh, lamun maranéh ningali lampahna jeung kalakuanana; sarta maranéh bakal nyaho yén sagala anu ku Kami dipigawe di jerona téh lain tanpa sabab, saur Gusti ALLAH.” Yehezkiel 14:12–23.

Urang baris neruskeun ieu panimbang-paningal dina artikel salajengna.